

Yankılar Gezegeni

Yavuz DEMİRKIRAN

Yankılar Gezegeni

Yavuz DEMİRKİRAN

Leo'nun uzay gemisi tuhaf yeni bir gezegene yumuşak bir gümbürtüyle indi. Turuncu çizgili beyaz kıyafetiyle dışarı çıktı, yuvarlak cam kaskı parlıyordu. Zemin donmuş bir göl gibi pürüzsüz ve ışıltılıydı. Leo merakla ve heyecanla etrafına bakındı. 'Merhaba?' diye seslendi ve gökyüzünde mavi bir ışık dalgası dans etti.

Leo eldivenli ellerini birbirine ırttı. Parlak bir ışık halkası fıskırdı ve neon bir ember gibi parlayarak yukarı doğru süzöldü. Gümüş botunu yere vurdu ve yerde yeşil bir daire nabız gibi attı. Her ses renkli bir ışık yaratıyordu! Leo'nun koyu kahverengi gözleri hayretle açıldı. 'Bu gezegen harika,' diye fısıldadı ve etrafında yumuşak pembe bir parıltı döndü.

Sonra Leo minik bir cıvıltı duydu. Küçük bir yaratık bir kayanın arkasından baktı, nane yeşili tüyleri esintiyle kabardı. Büyük yuvarlak kehribar gözleri ve uzun sarkık kulakları vardı. Sırtı boyunca minik parlayan noktalar ışıldıyordu. 'Merhaba,' dedi Leo nazikçe. Yaratık tekrar cıvıladı ve başının üzerinde küçük sarı bir ışık yanıp söndü.

Leo yavaşça el salladı ve gülümsedi. Yaratık daha yakına zıpladı, örgü asma bilekliği şıngırdadı. Bir desen cıvıldadı: üç kısa ses, sonra bir uzun. Leo üç el çırpma ve bir ayak vurma ile taklit etti. Sarı ve mavi ışıklardan bir iz birbirine karıştı. Yaratığın kulakları dikleşti ve mutlu bir şekilde cıvıldayarak daire çizerek zıpladı.

Kısa süre sonra daha fazla yaratık ortaya çıktı. Biri Leo'nun beli kadar uzundu, soluk lavanta tenli ve kabarık beyaz saç tutamı vardı. Boynunda yaprak şeklinde bir kolye asılıydı. 'Ben Luma,' dedi müzikal bir sesle. Arkasında geniş sarı gözlü ve kemerinde ahşap bir davul olan yuvarlak turkuaz bir yaratık paytak paytak yürüdü. 'Ben Bo!' diye gürledi ve gökyüzüne dev bir turuncu ışık halkası fırladı.

Leo konuşmayı denedi, ama yaratıklar sadece başlarını yana eğdiler. Onun sözlerini anlamadılar. Bu yüzden Leo bir desen çizdi: iki hızlı çırpma, bir duraklama, sonra üç yavaş çırpma. Her çırpmayı parlak ışıklar izledi. Yaratıklar izledi, sonra Luma başını salladı. Yumuşak bir melodi mırıldandı ve mor ışıklar yukarı doğru sarmalandı. Leo sırıttı. Kendi yollarıyla konuşuyorlardı!

Nane yeşili yaratık Pip öne zıpladı ve neşeli bir ritim cıvıladı. Leo el çırpmalarıyla karşılık verdi. Bundan bir oyun yaptılar, birbirlerinin seslerini ve ışıklarını taklit ettiler. Ama Leo uzun ve karmaşık bir desen denediğinde Pip'in kulakları düştü. Işıklar titredi ve soldu. Leo başını kaşdı. Belki de daha basit bir şeyle başlamaları gerekiyordu.

Luma araya girdi ve grubu düzenledi. 'Her seferinde bir ses deneyelim,' der gibiydi, parlayan kuyruk ucunu işaret ederek. Bo derin bir nota mırıldandı ve büyük mavi bir halka belirdi. Pip kısa bir nota cıvıladı ve küçük yeşil bir nokta oluşturdu. Leo bir kez el çırdı ve beyaz bir yıldız yanıp söndü. Işıkları izlediler, sonra deseni birlikte tekrarlamayı denediler.

Zordu. Bo'nun yüksek mırıltısı Pip'in yumuşak cıvıltısını bastırdı. Leo'nun el çırpmaları çok hızlı geliyordu. Işıklar karmaşık bir bulanıklığa dönüştü. Bo başını öne eğdi, geniş ağzı bir kaş çatmasına dönüştü. Pip'in parlayan noktaları söndü. Leo diz çöktü ve onlara dostça gülümsedi. 'Bunu yapabiliriz,' dedi, kelimeleri anlamasalar da.

Leo'nun bir fikri vardı. Kendini işaret etti, sonra iki kez el çırpı. Sonra iki kez cıvıldayan Pip'i işaret etti. Sonra iki kez mırıldanan Bo'yu. Işıklar düzenli bir sıra halinde tekrarlandı: beyaz, yeşil, mavi. Luma'nın mor gözleri parladı. Üç notalı bir desen mırıldandı ve diğerleri onu tekrarladı. Yavaş yavaş ortak bir ses ve ışık dili oluşturuyorlardı.

Bir daire içinde sırayla pratik yaptılar. Luma bir melodi mırıldanacak, diğerleri kendi sesleriyle karşılık verecekti. Leo bilek panelini kullanarak bir ışık deseni yaktı ve yaratıklar onu kopyaladı. Takım çalışması her deseni daha güçlü ve parlak yaptı. Gökyüzü halkalar ve renkli kıvrımlarla doldu. Leo'nun kalbi sevinçle doldu. Bir takım olarak iletişim kuruyorlardı!

Final için Luma herkesi düzenledi. Bo derin bas notaları mırıldanacaktı. Pip hızlı cıvıltılar ekleyecekti. Leo ritmi el çırpacaktı. Ve Luma müzikal sesiyle hepsini birbirine bağlayacaktı. Bir, iki, üç kez pratik yaptılar. Her seferinde ışıklar daha güzel büyüdü. Leo'nun küçük yarası genişçe gülümserken kırıştı.

Sonra gösteriyi yaptılar. Bo alçak bir nota mırıldandı ve dev bir turuncu halka genişledi. Pip yeşil noktalardan bir desen cıvıladı. Leo düzenli bir ritim çırpı ve beyaz yıldızlar yukarı fırladı. Luma yükselen bir melodi mırıldandı ve mor kurdeleler gökyüzünde kıvrıldı. Işıklar mükemmel bir uyum içinde birlikte dans etti. Yaratıklar ve Leo nefeslerini tutarak gökyüzü gösterisinin parıldamasını izlediler.

Son ışık solduğunda yaratıklar mutlu seslerle tezahürat yaptı. Bo ahşap davuluna vurdu ve Pip sevinçle zıpladı. Luma nazıkçe elini Leo'nun koluna koydu. Teşekkür etmek için kelimelere ihtiyaçları yoktu. Leo gerçek arkadaşlar edindiğini biliyordu. Bilek paneli hafifçe parlayarak anı kaydetti. Arkadaşlık tek bir sözlü kelime olmadan büyümüştü.

Leo ayrılmaya hazırlanırken içinde sıcak bir parıltı hissetti. İletişimin birçok biçimi olduğunu öğrenmişti: bir el çırpma, bir cıvıltı, bir mırıltı, bir ışık deseni. Yaratıklar veda etmek için toplandı. Pip Leo'ya bilekliğinden küçük mavi bir taş verdi. Luma bir veda melodisi mırıldandı ve Bo neşeli bir ritim çaldı. Leo tekrar ziyaret edeceğine söz verdi.

Leo'nun uzay gemisi yıldızlı gökyüzüne yükseldi. Aşağıda gezegen, gökyüzü gösterilerinin anısıyla parıldıyordu. Yankılar Gezegeni'ni asla unutmayacağını biliyordu. Kaskının içinde gülümsedi. Evren arkadaşlarla doluydu, yeter ki dinlemeyi bilin. Ve bazen en iyi sohbetler hiç kelime gerektirmez.